

عنوان مقاله:

تحلیل آلبوم موسیقی نینوا به آهنگ سازی حسین علیزاده با تکیه بر آرای زیبایی شناختی آرتور شوپنهاور

محل انتشار:

ششمین کنفرانس بین المللی پژوهش در علوم و مهندسی و سومین کنگره بین المللی عمران، معماری و شهرسازی آسیا (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسندگان:

محمدرضا عزیزی - دانشجوی دکتری تخصصی پژوهش هنر، دانشگاه آزاد اسلامی واحد علوم و تحقیقات، تهران، ایران

نیر طهوری - دکتری تخصصی پژوهش هنر، عضو هیئت علمی دانشکده هنر و معماری، دانشگاه علوم و تحقیقات، تهران

خلاصه مقاله:

فلسفه هنر یکی از اجزای لاینفک نظام کلی اندیشه شوپنهاور است. در این نظام هنر برای هنر مطرح نیست، بلکه هنر در صدد حل مسأله‌های وجودی است. بنابراین، هنر نه غایت، بلکه وسیله و گذرگاهی برای رهایی از رنج و عذاب اراده در مقام شیء فی نفسه است. عالم هنر برای فرد آرامش به ارمغان می‌آورد و برای مدتی هر چند کوتاه و موقت، فرد دارای شناخت مجرد و نابغه را از خواست اراده به زندگی می‌رهاند. شوپنهاور موضوع هنرها را ایده‌های افلاطونی می‌داند و موسیقی از منظر او دارای جایگاه خاصی است که حتی با خود اراده برابری میکند. موسیقیدان از منظر شوپنهاور با فیلسوف برابر است و موسیقی میتواند حکمتی که با کلام قابل انبی نیست را بیان نماید. در این تحقیق ضمن بیان مفاهیم اساسی در اندیشه زیبایی شناختی شوپنهاور در صدد پاسخ به این پرسش اساسی بودیم که جایگاه موسیقی در نظام فلسفه هنر شوپنهاور چیست و آلبوم موسیقی نی نوا چگونه این مفاهیم را در تناسب با آن نظام بیان میکند. آنچه که در نتیجه به دست آمد این بود که حسین علیزاده به عنوان یک آهنگساز نوگرای ایرانی با ایجاد روایتی مثابه یک تراژدی موسیقایی در اثر نینوا با استفاده از راوی (ساز نی) و تنظیم‌های هارمونیک متناسب با دیدگاه شوپنهاور در نمایش رنج و غم توأم با شادی فی نفسه توانسته که به خلق اثری به غایت متناسب با نظام فلسفی شوپنهاور در باب متافیزیک موسیقی دست یابد.

کلمات کلیدی:

زیبایی‌شناسی، موسیقی، شوپنهاور، آلبوم نینوا، حسین علیزاده.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1407836>

